

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **T. D.**, nar., Ukrajina
bytem v ČR,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020, č. j. OAM-400/ZA-ZA11-LE32-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
- 2. Žalobkyně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodů vad předcházejícího řízení. Správní orgán je povinen se řídit pravidly správního řízení a je rovněž povinen zjišťovat skutečný stav věci. Celé řízení však bylo naproti tomu jednostranné a neobjektivní. Žalovaný nepostupoval řádným procesním postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

v souladu s právním řádem ČR. Rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně. Žalobkyně se domnívá, že informace použité žalovaným nebyly aktuální.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní námitky shledal neoprávněné. Má za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Rozhodnutí je přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně neprokázala, že v jejím případě Ukrajinu vůči ní nelze považovat za bezpečnou zemi původu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně vlast neopustila na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu, její obavy z návratu na Ukrajinu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobkyně sdělila, že nikdy nebyla politicky aktivní, je vdaná a má jednoho syna, manžel a syn žijí na Ukrajině. Do ČR přijela v lednu 2020 autobusem přes Polsko. Ke zdravotnímu stavu sdělila, že měla podezření na tuberkulózu, které se ale nepotvrdilo, musí ale na kontrolu. Má problémy se srdcem, jedná se o tachykardii. Na toto onemocnění má léky ještě z Ukrajiny, v ČR se ohledně toho neléčila. Důvodem podání žádosti bylo, že na Ukrajině není možné normálně pracovat ani získat zdravotní péči. Země je zkorumpovaná, nedá se tam žít.
6. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že celý život žila ve Volyňské oblasti. Jezdila do ČR za účelem práce, už takto jezdí tři roky. O mezinárodní ochranu požádala, protože nemá jinou možnost, jak zde legálně pobývat. Kdyby odjela na Ukrajinu, nedostala by vízum, nebo by dlouho čekala. Právník jí poradil požádat o mezinárodní ochranu. Ze začátku na území ČR pobývala na biometrický pas, poté měla polské vízum. Bydlí zde s přítelem, ten ji podporuje. Měla hrozně malý příjem, chtěla tady podnikat, proto si vzala úvěr. Ve vlasti nikdy žádné problémy neměla. Nemá tam ale kam jít, manžel si našel novou ženu, nenašla by si tam práci.
7. Součástí spisu je propouštěcí zpráva Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a. s., plicního oddělení, která dokládá hospitalizaci žalobkyně od 20. 7. 2020 do 29. 7. 2020.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
11. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

12. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
13. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítá jako zjevně nedůvodná.“
14. Zásadní otázkou v dané věci je, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost žalobkyně posoudil jako nepřipustnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
15. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
16. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.

17. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědí a vyjádření, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi se stabilním demokratickým parlamentním zřízením a pluralitním systémem. Žalobkyně uváděla, že celou dobu žila ve Volyňské oblasti, tedy z oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, nevztahuje se na ni výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobkyně do ní je zcela bezpečný. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal.
18. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobkyně v žádném případě nestalo.
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
20. Žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení naprosto žádnou skutečnost, která by byt směřovala k tomu, že Ukrajinu nepovažuje za bezpečnou zemi, a neuvedla ani, že by ve vlasti měla jakékoli problémy či obtíže, naopak výslovně potvrdila, že nikdy žádné problémy s ukrajinskými státními orgány neměla. Žalovaný proto v souladu se svými zjištěními následně postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Své závěry přitom zcela srozumitelným a odpovídajícím způsobem zdůvodnil. K tomu soud ještě poznamenává, že žalobkyně nerozporovala výslovně závěr žalovaného o tom, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi, ani ve zde podané žalobě, kde své žalobní námitky směřuje značně obecně.
21. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
22. Tvzení ohledně jejího zdravotního stavu žalobkyně spadají do uvedeného rozmezí důvodů (jde konkrétně §14 zákona o azylu), které není třeba zkoumat, jestliže se jedná o žadatele, který přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a jde o zjevně nedůvodnou žádost.

23. Žalobkyně na podporu svých tvrzení předložila žalovanému lékařskou zprávu. Žalovaný se k jejímu zdravotnímu stavu a tvrzením ohledně nemožnosti najít si práci v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil, přičemž uvedl, že jelikož se tyto dokumenty žádným způsobem neuplatní, pokud jde o možné řešení otázky, zda by žalobkyni v případě návratu do vlasti mohlo hrozit nebezpečí pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, nejsou pro dané řízení proto relevantní. Přesto žalovaný podotkl, že je zřejmě nepravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že jí na Ukrajině nemůže být poskytnuta zdravotní péče, neboť jak sama uvedla, trpí tachykardií, na kterou bere léky, které má ještě právě z Ukrajiny. Žalobkyně se nenachází v ohrožení života a její zdravotní stav je stabilizovaný. Netrpí takovým onemocněním, které by vyžadovalo specifickou léčbu či medikaci. Z lékařské zprávy bylo konkrétně zjištěno, že TBC prodělala, v současné době trpí psoriázou a zvýšeným krevním tlakem, ohledně všech těchto onemocnění však platí, že žalobkyni nebyla stanovena žádná terapie ani léky.
24. Závěry žalovaného o tom, že je Ukrajina pro žalobkyni bezpečnou zemí nemohou zpochybnit ani její tvrzení o tom, že se nemá ve vlasti kam vrátit, neboť příbuzní s ní nekomunikují, a ani s manželem již nevychází. Obdobné platí ohledně tvrzení, že na Ukrajině není možné sehnat dobrou práci. Tvrzení, že jde o zemi s vysokou mírou korupce, jakkoli může být pravdivé, není rovněž samo o sobě důvodem pro zpochybnění závěrů o bezpečné zemi, žalobkyně v této souvislosti neuvedla nic, z čeho by plynulo, že by právě ona měla zaznamenat ve vlasti potíže z důvodu korupce.
25. Soud uzavírá, že jelikož žalovaný žádost žalobkyně posoudil jako zjevně nedůvodnou, nezabýval se důvody uvedenými v § 12 a § 14 zákona o azylu, a tedy ani zdravotním stavem žalobkyně, jejím pracovním uplatněním ani rodinným zázemím.
26. Lze ještě dodat, že jakkoli soud chápe, že situace žalobkyně je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem. Nadto lze dodat, že žalobkyně při pohovoru výslovně uvedla, že o mezinárodní ochranu požádala proto, že nemá momentálně jinou možnost, jak si v ČR zajistit legální pobyt, přičemž tímto tvrzením značně relativizovala dříve uváděné důvody ohledně absence zázemí na Ukrajině či problémy s prací.
27. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si

dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobkyně jde o zjevně nedůvodnou žádost.

28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 2. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.